

Arrest

nr. 210 689 van 9 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, en van haar meerderjarige dochter X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor verzoekster en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2015 diende verzoekster een eerste internationaal beschermingsverzoek in bij de Belgische autoriteiten.

Op 19 juni 2015 werd een overnameverzoek gericht op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening) aan de Franse autoriteiten, die op 2 juli 2015 instemden met de vraag tot overname van verzoekster.

Op 8 september 2015 werd afstand van het verzoek om internationale bescherming vastgesteld.

In februari of maart 2016 keerde verzoekster terug naar Irak.

Op 11 september 2017 diende verzoekster bij de Belgische autoriteiten opnieuw een verzoek in om internationale bescherming, waarna op 21 juni 2017 bleek uit het vingerafdrukkenonderzoek dat zij te Erbil in het bezit was gesteld van een Pools Schengenvisum .

Op 26 oktober 2017 werd voor verzoekster een overnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten, die hiermee op 9 november 2017 instemden op grond van artikel 12(2) van de Dublin III-verordening.

Op 27 november 2017 werd ook voor verzoeksters meerderjarige dochter R.N.K. een overnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten, waarmee deze op 30 november 2017 instemden op grond van artikel 12(2) van de Dublin III-verordening.

Op 12 januari 2018 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoekster en haar minderjarige kinderen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : S., T.A.K. (...)
nationaliteit: Irak*

Alias: S., T.A.K. , (...), Irak; K., T.A. (...), Irak

+ 2 kinderen: R., I.K. (...)2001, Irak; R., K.K. (...)2007, Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Irak verklaart te zijn, bood zich op 31.08.2017 bij onze diensten aan en vroeg op 11.09.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Samen met betrokkene vroegen haar minderjarige kinderen (R., I. en R., K.) ook asiel in België en zij volgen de asielprocedure van betrokkene. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 21.06.2017 te Erbil (IRQ) in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum in Poolse vertegenwoordiging. Dit visum was geldig voor een verblijf van 45 dagen met geldigheidsduur van 21.06.2017 tot 30.09.2017.

Bij haar aanmelding bij onze diensten verklaarde betrokkene reeds eerder asiel te hebben gevraagd in België. Onderzoek toont aan dat betrokkene op 20.04.2015 een eerste keer asiel vroeg in België waarna op 08.09.2015 de afstand van haar asielaanvraag werd vastgesteld op basis van het feit dat betrokkene werd opgeroepen om zich op 27.05.2015 bij onze diensten aan te bieden maar ze gaf daaraan geen gevolg binnen de vijftien dagen. Vervolgens werd er ook een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan betrokkene.

Op 23.10.2017 werd gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze na haar eerste asielaanvraag in België na ongeveer 6 tot 7 maanden te zijn teruggekeerd naar Irak via Turkije. Het feit dat betrokkene terugkeerde naar Irak wordt ook bevestigd door de bovenstaande HIT VIS waaruit blijkt dat betrokkene te Erbil (IRQ) op 21.06.2017 in het bezit werd gesteld van een

Schengenvisum in Poolse vertegenwoordiging. Betrokkene verklaarde tot 28.06.2017 in Irak te zijn verbleven alvorens per vliegtuig, en met gebruik van haar paspoort en het hierboven aangetoonde visum, naar Duitsland en het grondgebied van de lidstaten te zijn gereisd. Betrokkene verklaarde vervolgens 1 week in Duitsland te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Nederland waar ze tot 08.09.2017 alvorens diezelfde dag in België te arriveren. Hierbij dient wel opgemerkt dat deze verklaarde aankomstdatum tegenstrijdig is met het feit dat betrokkene zich reeds op 31.08.2017 bij onze diensten aanbood.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden en opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze het goed vindt om in België asiel te vragen. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat ze in Irak een Poolse visum aanvroeg omdat ze niet de lange en illegale weg wou doorstaan om naar België te komen. Ze stelde verder ook geen reden te hebben om bezwaar te uiten tegen een overdracht aan Polen enkel dat ze in België asiel wil vragen en niet in Polen.

Betrokkene verklaarde verder een in België verblijvende zus (Sh., A.) echter kon dit verblijf niet verder geverifieerd worden door onze diensten. Verder verklaarde betrokkene ook een in Nederland verblijvende zus te hebben (S., A.) alsook een in het Verenigd Koninkrijk verblijvende broer (S., S.) en zus (S., S.).

Op 26.10.2017 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 09.11.2017 instemden met dit verzoek voor overname met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

We wensen verder ook op te merken dat op 31.10.2017 de meerderjarige dochter van betrokkene (R., N.) tevens ook asiel vroeg in België. Vervolgens werd er voor haar ook een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties en zij stemden voor haar ook in met de overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor haar ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico

loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verwijzen we in dit verband naar de verklaring van betrokkene dat ze besloot in België asiel te vragen omdat ze het in België goed vindt om asiel te vragen. Verder verklaarde betrokkene ook in België asiel te willen vragen en niet in Polen en stelde te Erbil (IRQ) een Poolse visum te hebben aangevraagd om niet de illegale lang weg naar België te moeten doorstaan. Betreffende deze specifieke verklaringen benadrukken we dat deze geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Poolse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een visum in Poolse vertegenwoordiging. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen hieromtrent nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor in België verder ook dat ze een in België verblijvende zus heeft die over de Nederlandse nationaliteit beschikt. We benadrukken hieromtrent echter vooreest dat we niet in staat waren om dit verblijf concreet te verifiëren. Verder merken we ook op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde diabeet te zijn alsook schildklierproblemen te hebben. We merken desbetreffend op te merken dat deze gezondheidsproblemen van betrokkene echter niet geduid of gestaafd werden aan de hand van specifieke of concrete medische attesten. Verder maakte betrokkene ook geen melding van medische problemen betreffende haar minderjarige kinderen of haar in België verblijvende zus. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent haar fysieke of mentale gezondheidstoestand. Verder merken we op dat het verblijf in België van een zus van betrokkene niet verder geverifieerd kon worden door onze diensten en benadrukken we dat een overdracht van betrokkene naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van haar zus meer kan ontvangen. Daarnaast merken we ook op dat betrokkene niet individueel aan Polen zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar meerderjarige dochter. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende zus zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een

integratie bevordert kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

We merken verder op dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat de Poolse instanties asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We benadrukken verder ook dat de Poolse autoriteiten met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene: "Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming." De overname op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Polen de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien ze dat wenst. Indien betrokkene besluit een asielaanvraag in te dienen bij de Poolse autoriteiten zal dit verzoek door de Poolse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Zo verwijzen we ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date vanaf 31.12.2016, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In dit AIDA-rapport wordt melding gemaakt van mogelijke problemen die kunnen voorkomen bij de toegang tot de asielprocedure in Polen maar er wordt ook gesteld dat er specifiek met betrekking tot personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Polen worden overgedragen geen structurele problemen worden vermeld ("there is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", p.28). De in het AIDA-rapport aangehaalde problemen hebben zeer specifiek betrekking op personen die aan de grens een asielaanvraag indienen in Polen en zijn dan ook niet van toepassing op de situatie van betrokkene die als Dublin-terugkeerder aan Polen wordt overgedragen. Er zijn derhalve ons inziens geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat ze niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen bij een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013.

Verder toont het AIDA-rapport aan dat asielzoekers recht hebben op opvang en bijstand (pagina 46) en meer specifiek wat Dublin-terugkeerders betreft, blijkt dat indien zij de wil uiten om een asielaanvraag in te dienen of hun eerdere asielaanvraag te heropenen, zij recht hebben op opvang onder dezelfde voorwaarden als andere asielzoekers (pagina 48). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers en uit het AIDA-rapport blijkt dat verschillende opvangcentra gerenoveerd werden (pagina 56). We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen. Echter wordt in het AIDA-rapport over Polen ook melding gemaakt van het feit dat er een mogelijkheid bestaat dat personen die terugkeren in het kader van de Dublin-procedure gedetineerd worden (p. 69). Echter wensen we te benadrukken dat het rapport tevens ook expliciet stelt dat er geen sprake is van een systematische detentie van asielzoekers (p. 69/71) en dat de detentie van asielzoekers wettelijk geregeld is en slechts mogelijk is in een gelimiteerd aantal gevallen (p. 70). Verder wordt er ook in toenemende mate gebruik gemaakt van een alternatief voor detentie (p. 27). Daarnaast merken we op dat betrokkene, indien ze onderwerp zou zijn van een detentie, de mogelijkheid heeft om rechtsmiddelen aan te wenden tegen deze vasthouding. Desbetreffend benadrukken we ook dat in het

AIDA-rapport over Polen kan worden gelezen dat in Polen bij wet van 13 november 2015 een door de Staat georganiseerd systeem van gerechtelijke bijstand is ingevoerd en dat er ook nog niet-gouvernementele organisaties zijn die gratis juridische bijstand verstrekken aan asielzoekers. Deze bijstand bestaat in het informeren van de asielzoeker en het voorbereiden van relevante documenten en heeft betrekking op elk stadium in de procedure (p. 22)

Betreffende de opvangmogelijkheden in Polen wensen we ook te benadrukken dat het AIDA-rapport over Polen aantoont dat asielzoekers in Polen recht hebben op materiële opvang gedurende de volledige behandeling van hun asielaanvraag en ook gedurende de twee maanden die volgen op de beslissing aangaande hun asielaanvraag. Verder meldt het AIDA-rapport over Polen ook dat de opvang in een opvangcentrum de regel is en dat deze wordt toegestaan aan alle asielzoekers. Zo blijkt het AIDA-rapport ook duidelijk dat Dublin-terugkeerders recht hebben op gelijke materiële opvangvoorzieningen als de zogenaamde reguliere asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen ("Dublin returnees, if they ask for asylum in Poland (in case if they did not claim for asylum in Poland before) or if they ask to re-open their asylum procedure (when it was discontinued because of their departure from Poland), are entitled to reception conditions on the same rules as mentioned above", p. 48). Verder wordt ook duidelijk vermeld dat er geen sprake is van overbevolking in de opvangcentra te Polen ("There is no problem of overcrowding in these centres; as of 31 December 2016 in first reception centres there was 79,3% occupancy rate and in other centres: 84%"; p. 54).

We benadrukken verder ook dat Polen onafhankelijke beroepsinstanties kent en we merken op dat in een analyse van de beroepsprocedure in Polen die in 2016 door Edal werd uitgebracht gesteld wordt dat de procedure voor de "Refugee Board" voldoet aan de vereiste van artikel 46, 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU dat bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen een volledig en ex nunc onderzoek te doen van zowel de feitelijke als juridische gronden met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU. Verder stelt de analyse op genuanceerde wijze dat de beroepsprocedure voldoet aan de meeste vereisten die het Hof van Justitie stelt aan de effectiviteit van het rechtsmiddel en aan de voorwaarden of een orgaan als een rechtbank of hof kan worden beschouwd, zoals opgericht zijn door de wet, een permanent karakter hebben, afdwingbare rechtspraak, tegensprekelijkheid van het debat, toepassing van de rechtsregels, onpartijdigheid en onafhankelijkheid.

We benadrukken verder dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Polen die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo maakte betrokkene geen melding van specifieke en concrete bezwaren tegen Polen. Zo wijzen we ook op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoont dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat ze niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Verder verwijzen we nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde diabeet te zijn alsook last te hebben van schildklierproblemen. Echter worden er door betrokkene desbetreffend geen medische attesten aangebracht. Daarnaast maakte betrokkene ook geen melding van gezondheidsproblemen bij haar minderjarige kinderen. Er zijn in het dossier van betrokkene dan ook geen concrete elementen aanwezig die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene, of die van haar minderjarige kinderen, een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene en haar kinderen vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen dienaangaande nogmaals naar het AIDA-rapport over Polen waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is

publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance provided from 1 July 2015 by a private contractor Petra Medica, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers and monitors the application of this agreement", pagina 62-63). Tevens zullen de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar gezin.

Tot slot benadrukken we dat betrokkene in België is met haar twee minderjarige kinderen. Indien in dit verband met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en haar gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Polen betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Polen. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Polen bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met jonge kinderen. Zo toont het AIDA-rapport aan dat er in Polen qua kwetsbaarheid een identificatiemechanisme bestaat voor bepaalde categorieën die bij wet zijn vastgelegd. Daarbij is de Head of Office for Foreigners ook verplicht een onderzoek naar kwetsbaarheid uit te voeren (p.33).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

Op 12 januari 2018 nam de gemachtigde ook ten aanzien van verzoeksters meerderjarige dochter een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

*R., N.K. (...)
nationaliteit: Irak*

Alias: R., N. K. (...)1999, Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Irak verklaart te zijn, bood zich op 26.10.2017 bij onze diensten aan en vroeg op 31.10.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke - of

identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 27.09.2017 te Erbil (IRQ) in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum in Poolse vertegenwoordiging. Dit visum was geldig voor een verblijf van 40 dagen met geldigheidsduur van 27.09.2017 tot 30.11.2017.

Onderzoek toont aan dat betrokkene op 20.04.2015 een eerste keer asiel vroeg in België, waarbij ze als minderjarige de asielpcedure van haar moeder volgde. Vervolgens werd op 08.09.2015 de afstand van haar asielaanvraag vastgesteld op basis van het feit dat de moeder van betrokkene werd opgeroepen om zich op 27.05.2015 bij onze diensten aan te bieden maar zij gaf daaraan geen gevolg binnen de vijftien dagen. Vervolgens werd er ook een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan de moeder van betrokkene.

Op 24.11.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielpcedure in België. Hierin verklaarde ze na haar eerste verblijf en asielaanvraag in België in mei of juni 2015 vertrokken te zijn vanuit België en verklaarde ze te zijn teruggereisd naar Irak. Betrokkene verklaarde vervolgens tot 29.10.2017 in Irak te hebben verbleven en het feit dat betrokkene effectief naar Irak terugkeerde wordt ook bevestigd door het feit dat er aan betrokkene op 27.09.2017 te Erbil (IRQ) een visum in Poolse vertegenwoordiging werd afgeleverd. Betrokkene verklaarde vervolgens op 29.10.2017 opnieuw vertrokken te zijn vanuit Irak, wat tegenstrijdig is met het feit dat betrokkene op 26.10.2017 reeds bij onze diensten geregistreerd. Ze verklaarde per vliegtuig en met gebruik van het hierboven aangetoonde visum in Poolse vertegenwoordiging naar België te zijn gereisd met een transit via Düsseldorf (DE). Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden en opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot in België asiel te vragen omdat haar moeder, broer en zus reeds in België verblijvende. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet naar Polen te willen want de mensenrechten worden niet gerespecteerd in Polen. Verder stelde ze dat haar moeder ziek is en dat deze ziekte in Polen niet behandeld kan worden. Ze stelde dan ook absoluut niet naar Polen te willen gaan.

Betrokkene verklaarde verder een in België verblijvende nicht te hebben. Onderzoek toont aan dat de nicht van betrokkene (M., K.) over de Nederlandse nationaliteit beschikt waardoor ze tevens ook over verblijfsrecht beschikt in België. Verder verklaarde betrokkene nog twee in Nederland verblijvende tantes te hebben (S.,S. en S.,A.) alsook een in het Verenigd Koninkrijk verblijvende tante (S.,S.) en oom (S.,S.).

Op 27.11.2017 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die " op 30.11.2017 instemden met dit verzoek voor overname met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat ze besloot in België asiel te vragen omdat haar moeder en minderjarige broer en zus ook reeds in België verblijven merken we op dat zij op 11.09.2017 inderdaad reeds eerder asiel vroegen in België. Vervolgens werd er voor hen ook een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties en zij stemden voor hen ook in met de overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013. We merken dan ook op dat er voor hen ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt en dat betrokkene samen met haar moeder aan Polen overgedragen zal worden.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van §e soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder ook op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verwijzen we in dit verband naar de verklaring van betrokkene dat ze absoluut niet naar Polen wenst terug te keren. Betreffende deze specifieke verklaring benadrukken we dat deze geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Poolse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een visum in Poolse vertegenwoordiging. Bovenstaande verklaringen valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen hieromtrent nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor in België verder ook een in België verblijvende nicht te hebben. Onderzoek toont aan dat de nicht van betrokkene over de Nederlandse nationaliteit beschikt waardoor ze over verblijfsrecht beschikt in België. Echter merken we desbetreffend op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon ene internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende nicht van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verbleven de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde aan een aandoening te lijden maar ze verklaarde dat de dokters hieromtrent geen diagnose kunnen stellen. Ze verklaarde dat ze plots een verlamming krijgt in haar gezicht en dat deze na het nemen van medicatie weer weg gaat. We merken desbetreffend op dat deze gezondheidsproblemen van betrokkene echter niet geduid of gestaafd worden aan de hand van specifieke of concrete medische attesten. Verder maakte betrokkene ook geen melding van medische problemen betreffende haar in België verblijvende nicht. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent haar fysieke of mentale gezondheidstoestand. Verder benadrukken we dat een overdracht van betrokkene naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun van haar nicht meer kan

ontvangen. Daarnaast merken we ook op dat betrokkene niet individueel aan Polen zal worden overgedragen maar in gezelschap van haar moeder. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten *in* vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen haar en haar in België verblijvende nicht zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de nicht van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen. Daarnaast merken we ook op dat de tussen betrokkene en haar nicht bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind broer zus of ouder.

Betreffende een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat de mensenrechten niet gerespecteerd worden in Polen. We merken desbetreffend op dat Polen, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en daarbij ook de mensenrechten respecteert. Dit betekent ook dat de Poolse instanties asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2013/32/EU en 2011/95/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We benadrukken verder ook dat de Poolse autoriteiten met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene: "wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (1). In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. De overname op grond van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Polen de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien ze dat wenst. Indien betrokkene besluit een asielaanvraag in te dienen bij de Poolse autoriteiten zal dit verzoek door de Poolse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Zo verwijzen we ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report – Poland", up-to-date vanaf 31.12.2016, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In dit AIDA-rapport wordt melding gemaakt van mogelijke problemen die kunnen voorkomen bij de toegang tot de asielprocedure in Polen maar er wordt ook gesteld dat er specifiek met betrekking tot personen in het kader van de Dublin-Verordening aan Polen worden overgedragen geen structurele problemen worden vermeld ("there is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", p.28). De in het AIDA-rapport aangehaalde problemen hebben zeer specifiek betrekking op personen die aan de grens een asielaanvraag indienen in Polen en zijn dan ook niet van toepassing op de situatie van betrokkene die als Dublin-terugkeerder aan Polen wordt overgedragen. Er zijn derhalve ons inziens geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat ze niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen bij een overdracht naar Polen in het kader van Verordening 604/2013.

Verder toont het AIDA-rapport aan dat asielzoekers recht hebben op opvang en bijstand (pagina 46) en meer specifiek wat Dublin-terugkeerders betreft, blijkt dat indien zij de wil uiten om een asielaanvraag in te dienen of hun eerdere asielaanvraag te heropenen, zij recht hebben op opvang onder dezelfde voorwaarden als andere asielzoekers (pagina 48). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers en uit het AIDA-rapport blijkt dat verschillende opvangcentra gerenoveerd werden (pagina 56). We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen. Echter wordt in het AIDA-rapport over Polen ook melding gemaakt van het feit dat er een mogelijkheid bestaat dat personen die terugkeren in het kader van de Dublin-procedure gedetineerd worden (p. 69). Echter wensen we te benadrukken dat het rapport tevens ook expliciet stelt dat er geen sprake is van een systematische detentie van asielzoekers (p 69/71) en dat de detentie van asielzoekers wettelijk geregeld is en slechts mogelijk is in een gelimiteerd aantal gevallen (p. 70). Verder wordt er ook in toenemende mate gebruik gemaakt van een alternatief voor detentie (p. 27). Daarnaast merken we op dat betrokkene, indien ze onderwerp zou zijn van een detentie, de mogelijkheid heeft om rechtsmiddelen aan te wenden tegen deze vasthouding. Desbetreffend benadrukken we ook dat in het AIDA-rapport over Polen kan worden gelezen dat in Polen bij wet van 13 november 2015 een door de Staat georganiseerd systeem van gerechtelijke bijstand is ingevoerd en dat er ook nog niet-gouvernementele organisaties zijn die gratis juridische bijstand verstrekken aan asielzoekers. Deze bijstand bestaat in het informeren van de asielzoeker en het voorbereiden van relevante documenten en heeft betrekking op elk stadium in de procedure (p. 22)

Betreffende de opvangmogelijkheden in Polen wensen we ook te benadrukken dat het AIDA-rapport over Polen aantoont dat asielzoekers in Polen recht hebben op materiële opvang gedurende de volledige behandeling van hun asielaanvraag en ook gedurende de twee maanden die volgen op de beslissing aangaande hun asielaanvraag. Verder meldt het AIDA-rapport over Polen ook dat de opvang in een opvangcentrum de regel is en dat deze wordt toegestaan aan alle asielzoekers. Zo blijkt het AIDA-rapport ook duidelijk dat Dublin-terugkeerders recht hebben op gelijke materiële opvangvoorzieningen als de zogenaamde reguliere asielzoekers en kandidaatvluchtelingen ("Dublin returnees, if they ask for asylum in Poland (in case if they did not claim for asylum in Holland before) or if they ask to re-open their asylum procedure (when it was discontinued because of their departure from Poland), are entitled to reception conditions on the same rules as mentioned above", p. 48). Verder wordt ook duidelijk vermeld dat er geen sprake is van overbevolking in de opvangcentra te Polen ("There is no problem of overcrowding in these centres; as of 31 December 2016 in first reception centres there was 79,3% occupancy rate and in other centres: 84%"; p. 54).

We benadrukken verder ook dat Polen onafhankelijke beroepsinstanties kent en we merken op dat in een analyse van de beroepsprocedure in Polen die in 2016 door Edal werd uitgebracht gesteld wordt dat de procedure voor de "Refugee Board" voldoet aan de vereiste van artikel 46, 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU dat bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen een volledig en ex nunc onderzoek te doen van zowel de feitelijke als juridisch gronden met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU. Verder stelt de analyse op genuanceerde wijze dat de beroepsprocedure voldoet aan de meeste vereisten die het Hof van Justitie stelt aan de effectiviteit van het rechtsmiddel en aan de voorwaarden of een orgaan als een rechtbank of hof kan worden beschouwd, zoals opgericht zijn door de wet, een permanent karakter hebben, afdwingbare rechtspraak, tegensprekelijkheid van het debat, toepassing van de rechtsregels onpartijdigheid en onafhankelijkheid.

Verder verwijzen we nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde een bepaalde aandoening te hebben waardoor ze plots last krijgt van verlammingen in haar gezicht. Echter worden er door betrokkene desbetreffend geen medische attesten aangebracht. Verder verklaarde betrokkene tevens ook dat haar moeder ziek is en dat deze ziekte in Polen niet behandeld kan worden. Echter benadrukken we hier ook dat de medische problemen van de moeder van betrokkene tevens ook niet geduid of gestaafd worden aan de hand van specifieke medische attesten of documenten. Er zijn in het dossier van betrokkene, of in dat van haar moeder, ook geen concrete elementen aanwezig die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene, of die van haar moeder, een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene en haar moeder vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo merken we betreffende de verklaring van betrokkene dat de medische problemen van haar moeder in Polen niet behandeld zouden kunnen worden op dat betrokkene deze verklaring met verder heeft geduid of gestaafd aan de hand van specifieke medische attesten of documenten. We verwijzen dienaangaande ook nogmaals naar het AIDA-rapport over Polen waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en

asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance provided from 1 July 2015 by a private contractor Petra Medica, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers and monitors the application of this agreement, pagina 62-63). Tevens zullen de Poolse autoriteiten ten minste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

We benadrukken verder dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, *cwiii88?* omstandigheden in Polen die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wijzen we ook op het feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Polen is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Er zijn derhalve ons inzien dan ook geen redenen om te besluiten dat de betrokkene niet opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat ze niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Over de rechtspleging

2.1 In het verzoekschrift geeft verzoekster aan op te treden zowel in eigen naam als in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster "van haar minderjarige kinderen: R.I.K. (...), R.K.K. (...) en R.N.K. (...)." De Raad wijst er echter op dat R.N.K. geboren werd in 1999 en dus meerderjarig was op het ogenblik dat de tweede bestreden beslissing werd genomen. Bovendien is de tweede bestreden beslissing slechts gericht tot R.N.K. De vraag stelt zich dus of verzoekster de rechtens vereiste hoedanigheid heeft om op te treden tegen de tweede bestreden beslissing, gericht aan haar meerderjarige dochter.

Het begrip 'hoedanigheid' of 'procesbevoegdheid' is "het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen" (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Het begrip 'hoedanigheid' heeft betrekking op de band tussen de procespartij en de handeling die zij voor de administratieve rechter aanvecht (S. LUST, "Tussen objectief en subjectief beroep: belang en hoedanigheid in de procedure voor de Raad van State", in XXIXste postuniversitaire cyclus Willy Delva 2002-2003 (ed.), Antwerpen, Kluwer, 2004, 628; 631). De vraag of een partij de vereiste hoedanigheid bezit, hangt nauw samen met de vraag naar haar (persoonlijk) belang, maar kan

er niet mee gelijk worden gesteld (RvS 1 maart 2001, nr. 93.653). Niet iedereen die een persoonlijk belang kan doen gelden, heeft immers de juiste hoedanigheid om de vordering voor de rechter te brengen. De vraag naar het belang is pas relevant wanneer is komen vast te staan dat de verzoekende partij de juiste hoedanigheid heeft (RvS 21 februari 2011, nr. 211.386).

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing geen betrekking heeft op verzoekster noch aan haar gericht is als rechtsadessaat, maar wel betrekking heeft op haar meerderjarige dochter R.N.K. In casu treedt verzoekster evenmin op als wettelijke vertegenwoordigster van haar meerderjarige dochter. Bijgevolg was R.N.K. de enige titularis van de vorderingsrechten gericht op de vernietiging en schorsing van de tweede bestreden beslissing.

De Raad concludeert dat, nu het beroep moet worden beschouwd als enkel en alleen ingediend door verzoekster en zij in casu niet de rechtens vereiste hoedanigheid heeft om met betrekking tot de tweede bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in te stellen, het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is.

2.2 Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Poolse autoriteiten op 9 november 2017 en op 30 november 2017 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van respectievelijk verzoekster en haar meerderjarige dochter R.N.K. en de overnameverzoeken van verweerder inwilligden.

Op grond van het bepaalde in artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening is de termijn voor overdracht van zes maanden in principe verstreken en is België in principe van rechtswege verantwoordelijk geworden voor de behandeling van de internationale beschermingsverzoeken.

Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder voorafgaand aan de terechtzitting nog bijkomende informatie overgemaakt. Hieruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen zowel het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar minderjarige kinderen als dat van haar meerderjarige dochter R.N.K. zal behandelen. Nu blijkt dat de Belgische overheden de verantwoordelijkheid voor de behandeling van deze internationale beschermingsverzoeken hebben opgenomen, is er bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van de bestreden beslissingen die stellen dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissingen verbonden wordt.

De bestreden beslissingen van 12 januari 2018 dienen derhalve als impliciet opgeheven te worden beschouwd.

Er blijkt derhalve niet dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES